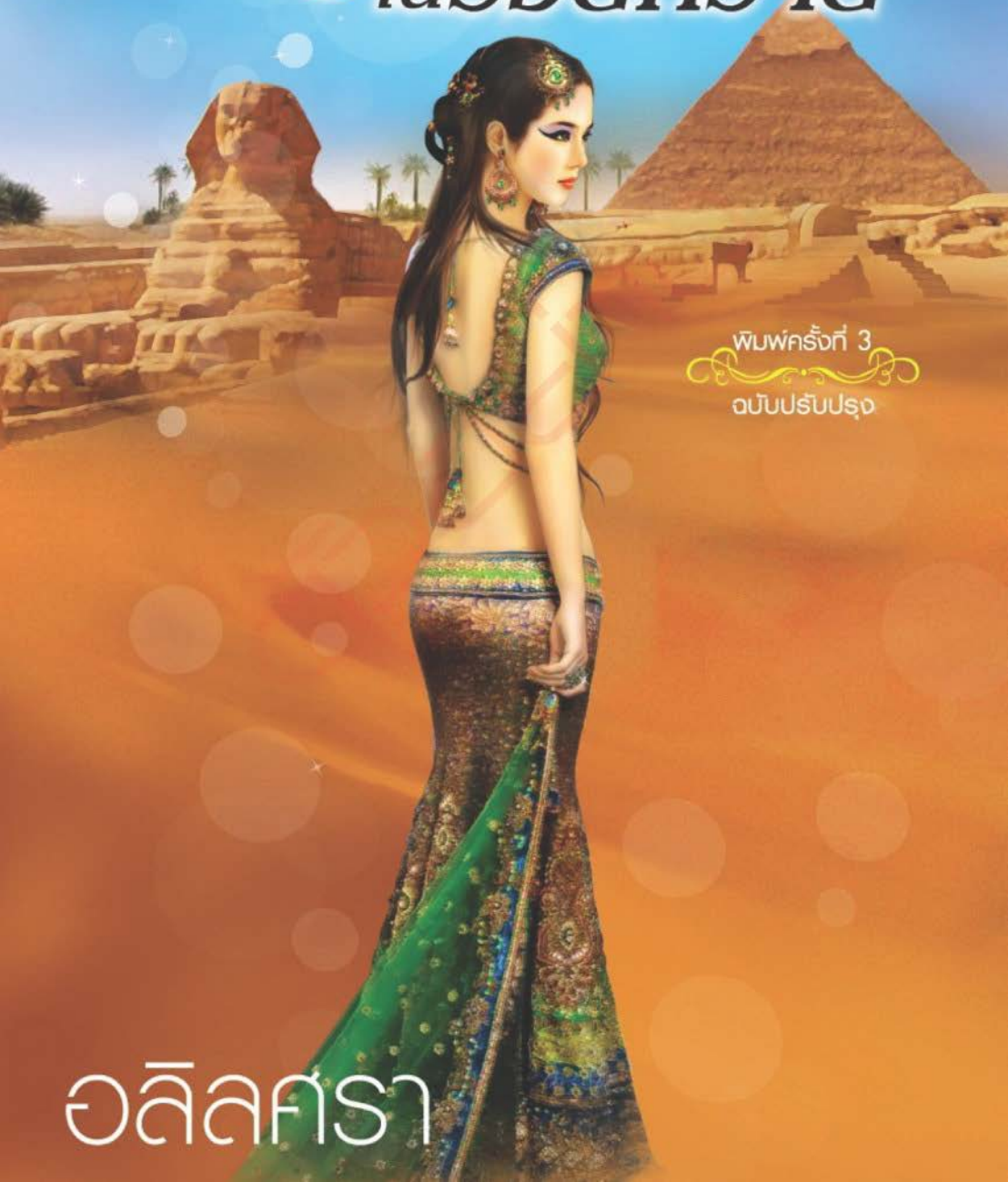

Story of Desert

สัพยุกยารัก ในรอยทราย

พิมพ์ครั้งที่ 3
ฉบับปรับปรุง

อลิศจาร่า

Story of Desert

สัพยุกยารัก ในรอยทราย

พิมพ์ครั้งที่ 3
ฉบับปรับปรุง

อลิศฟ้ารา

สัจจะรักในรอยทราย

แต่งโดย อสิลศรา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-068-1

ราคา 99 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอบจิตต์วัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวลัย กอบจิตต์วัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ นาเจริญ ประภัสสรี ทองกัญชร
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล คงคาหลวง ฐิติพร มีญาติ
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	นิภา นานาสวัสดิ์
พิมพ์ที่	ออฟเซ็ท ครีเอชั่น

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บুকส์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครสมาธิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373 ตลอดเวลา

พิมพ์บน

กระดาษทอปลอดสารพิษ

www.greenread.com

คำนำ

เพราะรัก...คือพรหมลิขิต

เพราะรัก...คือความเข้าใจ

เพราะรัก...คือการเสียสละ

นิยายเรื่องนี้จะพาคุณดำดิ่งไปสู่ความหมายของคำว่ารักทั้งสามข้อ ผ่านตัวละครทุกตัวที่โลดแล่นอยู่ในหนังสือ โดยมีลินชา หญิงสาวที่ต้องฝ่าฟันเรื่องราวทั้งสุข เศร้า และความยากลำบากมากมายกว่าจะได้ครองคู่กับคนที่ตนรักเป็นตัวดำเนินเรื่อง ทุกตัวอักษรจึงมาจากความรักและความตั้งใจจากใจผู้เขียนส่งตรงสู่หัวใจของผู้อ่านทุกท่านค่ะ

สัญญารักในรอยทราย เป็นนิยายเรื่องแรกที่ได้ตีพิมพ์ออกสู่สายตาผู้อ่าน พอรู้ว่าจะได้ปรับปรุงเนื้อหาใหม่ก็ตื่นเต้นมาก ๆ เพราะเป็นเล่มแรกที่ทำให้ทุกคนรู้จัก อลิศรา จึงพยายามปรับปรุงเนื้อหาของเรื่องให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ด้วยการเขียนช่วงหลังๆ ของเรื่องขึ้นมาใหม่ หวังว่าจะถูกใจนักอ่านทั้งที่เคยอ่านกันไปแล้ว และคนที่เพิ่งตัดสินใจอ่านเรื่องนี้เป็นครั้งแรกนะคะ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณพี่ก๊วง บก. ที่ยังให้โอกาสได้จับเรื่องนี้มาปรับปรุงอีกครั้ง ขอขอบคุณทีมงานในสำนักพิมพ์ทุกคนที่ช่วยให้กำลังใจและวิจารณ์งานของแบ่งในหลายๆ เล่มที่ผ่านมา ขอขอบคุณครอบครัวที่ให้กำลังใจแบ่งมาเสมอ และสุดท้าย ขอขอบคุณนักอ่านที่น่ารักทุกท่านที่ยังให้โอกาสอลิศจรา มาจนถึงทุกวันนี้ค่ะ

ขอบคุณทุกก้าวที่ผ่านไปที่เรายังมีกัน

อลิศรา

ส--ารักในรอยทราย

ส--ารักในรอยทราย

หน้าที่แห่งขัตติยhari

ตำหนักหลวง เมืองเบตอิน

เสียงนกร้องขับขานราวกับบทเพลงแห่งทวยเทพดังขึ้นเป็นระยะ หากใครที่ได้ยินคงได้รื่นรมย์กับความงดงามและเสียงขับกล่อมแห่งธรรมชาติยามสายที่ไพเราะ และติดตราตรึงใจนั้น แต่คงไม่ใช่คู่สนทนาที่กำลังพูดคุยกันอย่างเคร่งเครียดในตำหนักที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางอุทยานหลวง ซึ่งรายล้อมด้วยพฤษภานานาพรรณ

“ท่านพ่อลูกจะไม่มีวันยอมอภิเษกหรือคะ ลูกไม่เคยรู้จักเขาด้วยซ้ำนะคะ”
เจ้าของเสียงหวานใสไว้อัน ไบหน่ายงามองเจ้าด้วยความไม่พอใจ

“อลิน เจ้าลองอ่านสาสน์นี้ก่อน แล้วลูกจะเข้าใจ...เชื่อพ่อนะ”

ผู้เป็นบิดาเอ่ยบอกอย่างใจเย็น พลังส่งม้วนกระดาษปาปิรุสมาให้หญิงสาวคนตรงหน้ารับมาถือไว้ก่อนจะเปิดออก แล้วกวาดตามองไปอย่างรวดเร็ว แต่แล้วสายตา ก็สะดุดที่ประโยคสุดท้ายในสาสน์ฉบับนั้น

...ต้องการบุตรธิดาของท่านเพื่อถวายตัวเป็นพระสนมแห่งองค์ฟ้าโรห์ เพื่อเจริญสัมพันธ์ไมตรีระหว่างกัน...

“บ้าที่สุด!” อลินซาบถออกมา ทั้งที่สายตายังคงจับจ้องที่สาสน์ฉบับนั้นไม่วางตา พลังคิดในใจอย่างกลัดกลุ้ม

สัญญารักในรอยทราย

‘หนีเสือปะจระเข้ ไม่ว่าทางไหนเราก็กเสียเปรียบ’

‘พอจะไม่บังคับลูกหรอกนะ ถ้าเจ้าไม่ออกไป พ่อก็จะไม่ฝืนใจ เจ้าจะตัดสินใจยังไงล่ะ อลินชาลูกรัก’ ท่านคานูบิสเอย์ถามบุตรสาวที่กำลังกำกระดาษปาปรัสไว้แน่น พลังกวาดตามองที่สาสน์ฉบับนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

‘ต้องการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกันหรือ โกหกทั้งเพ’

ดวงตาที่มีแต่ประกายแห่งความสลดใจของหญิงสาวราวลึกลงไปครึ่งหนึ่ง ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นสายตาที่มั่นคงดูเจิดจ้า มือเรียวยาวกระดาษในมือลงบนโต๊ะทำงานของบิดา พลังจรดปากกาখনกลงบนกระดาษปาปรัส เพื่อตอบกลับไปยังฟาโรห์แห่งอียิปต์

อลินชาถอนหายใจยาวๆ เพื่อทิ้งความหนักใจทั้งหมดออกไป ก่อนจะเงยดวงหน้าหวานขึ้นมาสบตากับบิดา

‘ลูกตัดสินใจแล้ว ลูกจะไปอียิปต์ค่ะ’ อลินชาเอ่ยตอบอย่างยากเย็น พร้อมกับคลายยิ้มบางให้คนตรงหน้า เพื่อให้บิดาคลายกังวล ‘อย่าร้องไห้ นะ อดทนไว้ รอให้ถึงห้องก่อน’

อลินชาพยายามฝืนยิ้มทั้งที่กำลังจะย็นไม่อยู่ จนหญิงสาวต้องรีบหลุบตาลงต่ำเพื่อซ่อนแวตาศรั้าสร้อยที่กำลังฉายชัดออกมาประจักษ์ความอ่อนแอของเธอ พลังเอ่ยบอกผู้เป็นบิดาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ที่เจ้าตัวพยายามทำให้เป็นปกติที่สุดเท่าที่จะทำได้

‘ลูกขอตัวกลับห้องก่อนนะคะท่านพ่อ แล้วเจอกันตอนอาหารค่ำค่ะ’

‘ตามสบายเถอะลูกรัก แล้วพบกัน’ ท่านคานูบิสเอย์ตอบพลังส่งยิ้มเศร้าตามวิสัยของคนเป็นพ่อ ดูเท่านี้ทำไมจะไม่รู้ว่า ลูกสาวสุดที่รักกำลังทุกข์ใจเพียงใด เขามองตามร่างบางออกไปจากห้องอย่างช้าๆ ก่อนจะเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวยาวริมหน้าต่าง พลังเอ่ยกับสายลมแผ่วพลิวที่พัดมา

‘อันนา ข้าทำผิดหรือเปล่าที่ยอมให้ลูกของเราทำแบบนี้ เจ้าคงเข้าใจข้าใช่ไหม’

เจ้าของดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนนั่งทอดอาลัยอยู่บนเตียง ทุกสิ่งทุกอย่าง

ที่มีในชีวิตเหมือนจะพังครืนลงในชั่วพริบตา ยามใดที่บิดาของเธอเรียกไปพบน้อยครั้งนักที่จะเป็นเรื่องดี และคราวนี้ก็เช่นกัน เพราะนอกจากจะเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความคาดหมายอย่างยิ่งแล้ว มันยังเป็นสิ่งที่เธอไม่ต้องการให้เกิดขึ้นอีกด้วย

'ต้องไปเป็นสนมของใครก็ไม่รู้ ทำไม่ต้องเป็นฉัน ต้องเป็นอลินซาคนนี้ด้วย'

ยิ่งคิดความร้าวรานในหัวใจก็ทวีความรุนแรงมากขึ้น อลินซาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากปล่อยน้ำตาให้ไหลริน เพื่อระบายความอัดอั้นทั้งหมดที่มี แต่เพียงไม่นาน หญิงสาวก็สามารถทวงความเข้มแข็งให้กับหัวใจตัวเองได้สำเร็จ

"ท่านหญิงอย่าเสียใจไปเลยเจ้าคะ ทำอย่างนี้ท่านพ่อจะยังไม่สบายใจนะเจ้าคะ" นางกำนัลผู้สูงวัยกว่าโอบรับบางในชุดแพรบางเบาไว้แน่น หวังเพียงเพื่อปลอบโยนคนในอ้อมกอดให้คลายความเศร้าลางไปบ้าง หลังจากที่หญิงสาวได้ไปพบผู้เป็นบิดาด้วยเรื่องสำคัญที่กำลังจะเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาล

"แต่วันนี้วันเดียวเท่านั้นคะ ไม่ต้องห่วงนะคะ พรุ่งนี้อลินซาคนนี้จะกลับมาเป็นคนเดิม" อลินซาเอ่ยบอกกับคนตรงหน้าแล้วคลี่ยิ้มบาง ปลายประโยคอันสั้นไหวย้าซัดเหมือนกับจะเตือนตัวเองไปในคราวเดียวกันด้วยว่า 'ห้ามอ่อนแอ'

"ได้ยินว่าองค์ฟาโรห์ทรงมีรูปโฉมงดงามนัก ไม่น่ว่าท่านหญิงอาจจะพอใจนะเจ้าคะ"

'ไม่มีทาง! ฉันไม่มีวันไปรักคนที่ไม่เคยรู้จักแม้กระทั่งหน้าตาแน่'

อลินซานิ่งเงิบไม่ตอบ พลังยกมือเรียวขึ้นปาดคราบน้ำตาทิ้งอย่างลวกๆ เพื่อไล่ความอ่อนไหวที่อัดแน่นในหัวใจ และพยายามสะกดอารมณ์ไม่ให้แสดงออกมา เธอผู้ซึ่งเกิดมาเป็นชัตติยวันรึนั้น ยังคงระลึกถึงคำสอนของบิดาอยู่เสมอ ทุกสิ่งที่ท่านพร่ำสอนเธอก็ยังคงจำได้ไม่เคยลืมเลือน

'หากต้องเลือกสิ่งหนึ่งระหว่างหน้าที่และหัวใจของเจ้า หน้าที่ย่อมมาก่อนสิ่งอื่นใด แม้จะต้องทรมานเพียงใดก็ตาม'

บิดาของเธอเคยสอนไว้เช่นนั้น และเห็นทีคราวนี้เธอก็ต้องเอามันขึ้นมาใช้กับการทำใจที่จะต้องไปเป็นสนมของคนที่ไม่รู้จัก

"ออกไปก่อนนะคะ หญิงอยากอยู่คนเดียว"

"แต่ว่า..." นางกำนัลผู้ดูแลหญิงสาวมาตั้งแต่เล็กพยายามจะปฏิเสธคำขอของเธอ เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะทำร้ายตัวเองขึ้นมา

"ขอร้องเถอะค่ะ หญิงอยากอยู่คนเดียวจริงๆ รับรองว่าจะไม่ทำอะไรโง่ๆแน่นอน ไม่ต้องห่วงนะคะ" อลินซายืนกรานพลางลุกขึ้นจากเตียง พร้อมกับจูงมือนางกำนัลคนสนิทไปที่ประตู แล้วส่งยิ้มให้อีกครั้ง

เมื่อปิดประตูห้องไปแล้ว อลินซาก็เดินใจลอยไปทрутตัวลงนั่งบนเตียง พลันนึกย้อนถึงบทสนทนาระหว่างตนเองและผู้เป็นบิดา ยิ่งคิดความร้าวรานก็ถาโถมเข้ามาราวกับคลื่นพายุ หยาดน้ำตาร่วงหล่นราวกับหยาดฝนในช่วงต้นฤดู หญิงสาวจึงได้แต่พร่ำบอกตัวเองในใจ เพื่อทวงความเข้มแข็งที่มีให้กลับคืนมา

'หยุดทำตัวไร้สาระเสียที คนอย่างอลินซาต้องไม่อ่อนแอสิ'

เสียงสุนัขจิ้งจอกสีขาวขนฟูครางเบาๆ ทำให้อลินซาต้องเงยหน้าขึ้นมาพบกับเจ้าสัตว์เลี้ยงแสนรัก มันกระโดดไปมาบนเตียง ก่อนจะเดินมานอนลงเคียงข้างตัวเธอ หญิงสาวใช้มือเรียบบางลูบไปตามลำตัวของเจ้าขนฟูเบาๆ สายตาเหม่อมองออกไปยังผืนทรายกว้างไกล อีกไม่นานเธอต้องละทิ้งทุกอย่างที่นี่เพื่อไปพบเขาคนนั้น และต้องฝากชีวิตของเธอไว้ในกำมือของเขาตลอดไป แต่เธอจะทำใจยอมรับชีวิตคู่ที่ไม่ได้เกิดจากความรักได้หรือไม่

"อัสลัน เราคงจะคิดถึงเจ้าน่าดู" หญิงสาวเอ่ยเสียงหวาน พลางเอนกายลงบนเตียงนุ่ม พร้อมกับเบลอิกตาที่ค่อยๆ ปิดลง

อลินซาอยากให้ทุกอย่างเป็นเพียงภาพฝัน เมื่อตื่นมาทุกอย่างจะกลับคืนมาเป็นเหมือนเดิม แม้แต่ความร้าวรานในใจก็จะจางหายไปด้วย ไม้รู้ว่าตัวตัวเองหลับไปนานแค่ไหน แต่ในระหว่างที่กำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น เธอก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นและกลิ่นหอมที่คุ้นเคย

"แม่ขา แม่ใช่มีัยคะ"

"อลินซา... ลูกจะต้องพบกับบททดสอบอันยิ่งใหญ่ เจ้าเท่านั้นที่จะตัดสินอนาคตแห่งโน้ล" เมื่อเสียงอันอ่อนโยนของมารดาดังขึ้น อลินซาก็พยายามลืมตาขึ้น แต่เปลือกตาข้างหนึ่งเหลือเกิน เธอจึงได้แต่ร้องถามออกไปเบาๆ

“ทดสอบอะไรคะแม่ ลูกไม่เข้าใจ”

“ซักวันลูกจะรู้คำตอบ อย่าลืมนะลูกรัก เจ้าท่านนั้นจะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งในดินแดนนี้”

อลินซาสะดุ้งเฮือก พร้อมกับสืมตาขึ้นด้วยความตกใจ เม็ดเหงื่อผุดพรายขึ้นเต็มหน้าผาก

“เมื่อไหร่จะไรกัน แม่ต้องการจะบอกอะไรกันแน่ะ”

ยังคงคิดถึงคำพูดของมารดาหญิงสาวก็ยังไม่เข้าใจ ‘บททดสอบ’ ที่มารดาของเธอพูดถึงมันคืออะไรกัน

“ท่านหญิงเจ้าค่ะ!” นางกำนัลคนสนิทเอ่ยเรียก พลาญทูปที่ประตูแรงๆ ทำให้เจ้าของห้องรีบเดินไปที่ประตู

เธอรีบเปิดประตูออก ก่อนจะเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

“มีอะไรคะ หน้าตาตื่นเชียว”

“หม่อมฉันเรียกท่านหญิงตั้งนานแล้ว แต่ไม่ยอมเปิด นึกว่าเป็นอะไรไปเสียอีกเจ้าค่ะ” ไชลาตอบด้วยสีหน้าที่คลายความกังวลลงไปมากกว่าครึ่ง

“ขอโทษค่ะ หญิงคงหลับเพลินไปหน่อย มีอะไรหรือคะ”

“ท่านพอให้มาเชิญท่านหญิงไปที่ห้องอาหารเจ้าค่ะ”

“ไชลาไปก่อนนะ เตี่ยวหญิงตามไปค่ะ ขอเวลาอาบน้ำก่อน”

อลินซาคลายยิ้มกว้างก่อนจะปิดประตูลง แล้วเดินไปด้านหลังห้องที่มีม่านโปร่งกันไว้เป็นสัดส่วน เพื่อใช้เป็นที่อาบน้ำเฉพาะตัว แล้วไม่นานนักหญิงสาวก็เดินไปถึงห้องอาหารในชุดใหม่ โดยมีบิดาของเธอนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“ลูกขอภัยที่ทำให้ท่านพอรอนานค่ะ” อลินเอ่ยบอกพร้อมกับคลายยิ้มบางดวงหน้าขานวลที่ไร้ซึ่งเครื่องสำอางดูขาวกระจ่างรับกับผมสีดำมันวาวที่ปล่อยยาวสลวยไว้กลางหลังได้เป็นอย่างดี

“ไม่เป็นไรลูกรัก พ่อมาคิดดูแล้ว ลูกตัดสินใจใหม่ได้นะ พ่อจะไม่ว่าอะไรลูกเลย ถ้าเพียงลูกบอกว่า ‘ไม่’ ท่านคานูบิสเอ่ยถามบุตรสาวสีหน้าเต็มไปด้วยรอยกังวลที่ฉายชัด บุตรสาวที่นิ่งเคียงข้างจึงยื่นมือออกไปกุมมือของผู้เป็นบิดา

สัญญารักในรอยทราย

"ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะท่านพ่อ ลูกเต็มใจที่จะไปเอง แล้วอีกอย่างก็คงไม่มีใครฝันใจลูกได้หรอกค่ะ ถ้าลูกไม่ต้องการ"

"งั้นพ่อก็ตามใจเจ้านะ อลิน"

เมื่ออลินซารับประทานอาหารมื้อค่ำเรียบร้อยแล้ว เธอก็อยู่สนทนากับบิดาครูหนึ่ง ก่อนจะขอตัวออกไปเดินเล่นในสวน

หญิงสาวเดินเข้าไปในสวนสวยดอกไม้ไม่นานาชนิดกำลังแข่งกันชูช่อดงามส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณ เธอเดินไปทრุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ข้างแปลงกุหลาบสีขาวบริสุทธิ์ พลังกัมลงฝังจมูกโค้งได้รูปเพื่อซึมซับความหอมของ 'กุหลาบทะเลทราย' เข้าจนเต็มปอด

อลินซาตั้งชื่อมันว่าอย่างนั้น เพราะมันเป็นดอกไม้ที่เธอสร้างสรรค์เองกับมือ โดยต้องใช้เวลานานนับปีในการผสมกุหลาบหลากหลายสายพันธุ์ จนได้มาเป็นดอกกุหลาบสีขาวแปลงนี้ ซึ่งสามารถทนต่อความแห้งแล้ง และอากาศร้อนอบอ้าวในทะเลทรายได้เป็นอย่างดี และมันก็คงจะคล้ายคลึงกันกับเธอที่จะต้องอดทนอยู่ในที่แปลกถิ่นเช่นเดียวกัน ซึ่งเธอก็ต้องผ่านมันไปให้ได้เพราะมันเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ

การตระเตรียมการเดินทางของท่านหญิงอลินซา ถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ไม่แพ้พิธีสำคัญ เพราะหญิงสาวได้รับเลือกให้ทำหน้าที่สำคัญ ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้โอกาสยิ่งใหญ่เช่นนี้ ใครหลายคนอาจฝันใฝ่ที่จะได้เป็นสนมแห่งฟาโรห์ผู้เกรียงไกรที่สุดในลุ่มน้ำไนล์ แต่สำหรับอลินซาทุกช่วงเวลาคือความทรมาณ ยิ่งเวลาที่จะต้องจากไปไกลเข้ามามากเท่าไร ก็ดูเหมือนว่าเวลาแห่งอิสรภาพจะหมดลงไปทุกทีราวกับกองไฟที่ไม่อาจต้านกระแสหน้าที่ไหลเชี่ยวได้

ทุกสิ่งที่วาดหวังคงจะสูญสิ้นลงในทันทีเมื่อไปถึงอียิปต์ แต่เธอจะทำอะไรได้นอกจากท่องคำว่า 'หน้าที่' และจดจำเสียให้ขึ้นใจ ตลอดช่วงเวลาสองอาทิตย์อลินซาต้องเข้ารับการศึกษารื่องศิลปะ และประเพณีของอียิปต์รวมถึงการปฏิบัติตนภายในพระราชวังในฐานะพระสนมให้สมกับศักดิ์และสิทธิ์ที่เธอกำลังจะได้รับ

กระทั่งไปสะดุดตาเข้ากับประโยคหนึ่งในแผ่นดินเหนียวที่จารึกกฎมณเฑียรบาลไว้อย่างครบถ้วนว่า

...องค์ฟาโรห์ทรงมีพระชายาได้เพียงหนึ่งพระองค์เท่านั้น แต่จะสามารถมีพระสนมก็พระองค์ก็ได้ตามแต่ต้องการ...

'กฎร้ายอะไรกัน เห็นแก่ตัว ไม่ยุติธรรมที่สุด'

อลินชาลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่มีกองกระดาษปาปรัสและแผ่นดินเหนียวมากมายกองสุมกันไว้ หญิงสาวบิดตัวไปมาเพื่อไล่ความเมื่อยล้าที่ต้องทนนั่งจับเฝ้าอยู่กับเอกสารที่ต้องเรียนรู้มากมายตรงหน้า ก่อนจะก้าวเร็ว ๆ ออกจากห้องไป โดยไม่ฟังคำร้องห้ามของนางกำนัล

"ท่านหญิงยังไม่ไม่ได้นะเจ้าคะ จนกว่าจะอ่านตำราจบทั้งหมด"

"ไม่ต้องตามมา ฉันจะกลับห้อง แล้วถ้าไปบอกท่านพ่อจะรู้ใช่ไหมว่าต้องเจออะไร"

อลินชาไว้อล้น พลังปรายตามองนางกำนัลที่ทำท่าจะห้ามอีกครั้ง ด้วยสายตาเย็นชาและทรงอำนาจ เจกเช่นที่เคยกำราบคนในปกครองที่ไม่เชื่อฟังหรือทำผิดอาชญาร้ายแรง ซึ่งปกติเธอจะไม่เคยมองใครด้วยสายตาดังนั้น ทุกคนจึงทราบดีว่า คำใดที่หลุดจากปากอลินชาด้วยสายตาเช่นนี้แสดงว่า เธอต้องการอย่างนั้นและทุกคนจะต้องปฏิบัติตาม

อลินชาเดินไปตามทางแคบเพื่อตรงไปยังห้องของเธอ แต่แล้วหญิงสาวก็เปลี่ยนใจเมื่อเดินมาถึงสระบัว เธอเลือกที่จะไปนั่งลงบนบันไดหินอ่อนชั้นสุดท้าย พลังทอดมองไปเบื้องหน้า ซึ่งเป็นสระบัวกว้างใหญ่ที่ขนาบกับสุมน้ำไนล์ประหนึ่งเป็นแม่น้ำสายเดียวกัน

แสงสุดท้ายของวันที่กำลังจะลลับขอบฟ้า ยามสะท้อนลงบนผืนน้ำช่างงดงามนัก หญิงสาวอยากจะหยุดเสี้ยวเวลานี้ไว้ เพราะเมื่อรุ่งสางแห่งวันใหม่มาถึง การเดินทางจากบ้านอันเป็นที่รักไปยังสถานที่แปลกถิ่นก็จะมาเยือน

'เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน พຽນนี้แล้วสินะ...ที่ฉันต้องจากไป' หญิงสาวถอนหายใจยาว พลังลุกขึ้นเดินเร็ว ๆ กลับไปที่ห้อง เพราะรู้ว่าการมีมานั่งทอดอาลัยเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ และมันก็ไม่อาจทำให้อะไรเปลี่ยนแปลงได้

ราตรีนี้ช่างยาวนานทรมาณราวกับนับพันปี หญิงสาวในชุดแพรบางเบาโปร่งสบายสีขาวยพลิ้วตัวไปมาอยู่บนเตียงอยู่นานสองนาน เปลือกตาที่ขมใจบิดลงกลับไม่ยอมทำตามคำสั่ง เสียงถอนหายใจสั้นยาวระคนกันดังไฟลมทรวงให้รู้มรอัน

เธอแทบอยากจะหายตัวไปจากที่นี่เลยด้วยซ้ำ หรือถ้าเลือกได้ เธอก็ขอเป็นเพียงคนธรรมดาสามัญจะได้ไม่ต้องรับภาระหนักอึ้งนี้

'หนีไปสิ อลิินซา แล้วเจ้าจะไม่ต้องทรมานอย่างนี้' เสียงหนึ่งจากส่วนลึกของหัวใจกู่ก้อง ย้ำชัดถึงความต้องการจากหัวใจ

'ไม่ได้... ถ้าฉันไปทุกคนที่นี่จะต้องลำบาก' เสียงจากอีกด้านหนึ่งในใจก็พยายามหาเหตุผลมาขัดแย้ง

อลิินซาส่ายหน้าเพื่อไล่ความคิดที่จะหนีหนีไปและปล่อยให้ทุกคนต้องลำบากพลางยื่นตัวขึ้นจากเตียง หญิงสาวเดินตรงไปที่ริมหน้าต่าง ยกมือเรียบบางขึ้นแหวกม่านออกแล้วมองไปด้านนอก ต้นปาล์มรูสเอนไหวไปมาเพราะระลอกคลื่นที่ซัดเข้ามาที่ริมฝั่งเป็นระยะ

ลมเย็นปะทะผิวกายผุดผ่องจนเย็นวาบไปถึงกันบึ้งแห่งหัวใจ ความรู้สึกวาบไหวเริ่มก่อตัวอีกครั้ง น้ำตาที่พยายามสะกดมานานเริ่มไหลริน ภายใต้แสงจันทร์ขาวนวลที่ส่องแสงกระจ่างกระทบกับพื้นน้ำเบื้องหน้าของลุ่มน้ำไนล์ข้างเป็นภาพที่ชวนมองยิ่ง แต่สำหรับอลิินซาต่อให้ภาพตรงหน้าสวยงามเพียงใด ก็ไม่สามารถลบรอยร้าวลึกที่เกาะกินหัวใจของเธอให้จางหายไปได้ โดยเฉพาะคำที่ทุกคนต่างกล่าวขวัญถึงองค์ฟาโรห์นั้นมักจะเป็นไปในทางที่ไม่น่าพิสมัยนัก

'ฟาโรห์... ผู้สามารถฆ่าคนได้ในพริบตาเดียว ท่านจะเป็นอย่างที่ทุกคนกลัวเกรงมัยนะ'

แต่คิดความรู้สึกหวั่นเกรงก็สะท้อนออกมาทางแววตา หากแต่อลิินซาก็พยายามซ่อนความรู้สึกนั้นไว้ และเมื่อตัดสินใจละทิ้งหัวใจของตัวเองไปแล้ว เธอก็ต้องไม่เสียใจกับสิ่งที่เป็นผู้เลือกเอง

"ตื่นได้แล้วเจ้าคะ ท่านหญิง" โสณางานำนักคนสนิทเอ่ยเรียก พลางใช้มือหน้าจับที่หัวไหล่สลวยเนียนเซยาเบาๆ อลิินซาปรือตามองทั้งที่ยังง่วงงุน

แสงแดดอ่อนๆ ที่ลอดเข้ามาในมานโปรงที่เพิ่งถูกแง้มเปิด ทำให้หญิงสาวต้องเอี้ยวตัวไปอีกด้านหนึ่งแล้วหลับตาลง แล้วบ่นในใจอย่างหงุดหงิด

‘เรียกอะไรกันแต่เช้า หนวกหูจัง’

ทว่าเสียงเรียกของโซลาก็ยังคงเข้ามาเป็นระยะ อลินชาจึงเอ่ยบอกอย่างไม่สบอารมณ์ ทั้งที่ยังคงนอนนิ่งอยู่อย่างเดิม

“เรียกทำไมแต่เช้าคะ ขอนอนต่ออีกนิดเถอะ ง่วงจะแย่อยู่แล้ว”

นางกำนัลสูงวัยสายหน้าอย่างระอาพลางเดินอ้อมไปอีกทาง ก่อนจะตั้งคนที่ยังง่วงนอนไม่เลิกให้ลุกขึ้นนั่งทั้งที่ยังสะลึมสะลือ

“วันนี้ต้องเดินทางแล้วนะเจ้าคะ จะมานอนอยู่แบบนี้ได้ยังไงกัน”

พอสิ้นคำเท่านั้น อลินชาก็ลืมตาโพล่งอย่างนึกได้ เธอไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเรื่องสำคัญขนาดนี้ทำไมตัวเองถึงลืมไปได้

‘ต้องไปฮิปปัตว์วันนี้เนี่ย ลืมได้ยังไงกันนะเรา’

“หญิงสาวหน้าก่อนแล้วกันนะคะ ช่วยเตรียมชุดไว้ให้หญิงบนเตียงเลยคะ รับรองว่าอาบไม่นาน”

“ไม่ต้องให้หม่อมฉันรอรับใช้หรือเจ้าคะ”

“ไม่เป็นไรคะ หญิงจัดการได้แค่นี้สบายมาก ขอคุณนะคะ”

อลินชาก้าวลงจากที่นอนนุ่มแล้วเดินไปยังที่อาบน้ำด้านในไม่นานหญิงสาวก็ออกมาจากมานโปรงแล้วเดินตรงไปที่เตียง เธอกวาดสายตามองชุดใหม่ที่ตัดขึ้นเป็นพิเศษสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ และหยิบขึ้นมาใส่อย่างซ้าๆ ซึ่งดูเหมือนว่าคนที่รอลู่วางนอกจะทนไม่ไหวกับความเข็งซ้าของหญิงสาว นางจึงเรียกนางกำนัลหลายสิบคนเข้ามาในห้องเพื่อแต่งตัวให้ โดยไม่สนใจคำร้องห้ามของเธออีกต่อไป อลินชาจึงได้แต่ทำหน้ายู่เป็นยุงตีกัน เมื่อถูกพามาที่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ และเห็นสภาพของชุดที่ตัวเองใส่อยู่แบบซัดๆ

‘ซ้างนอกร้อนจะตาย คงได้ใหม่กันพอดี’

ภาพที่ปรากฏอยู่บนกระจกคือสตรีนางหนึ่งที่ถูกห่อหุ้มด้วยผ้าแพรบางเบา สีชมพูฝิ่นบางที่โอบรัดทรวงอกกลมกลิ้งยาวลงมาถึงปลายเท้า ที่บนเอวคาดด้วยสายอัญมณีสีขาว ส่วนที่ลำคอระหงมีอัญมณีสีชมพูสลับขาวที่เจียรในอย่างประณีตทาบ

ยาวลงมา ต่างหูกฎประดับด้วยอัญมณีสีขาวและชมพูเข้าชุดกัน

ผมยาวดำสลบที่เคียบปล่อยให้แผ่วไว้กลางหลังถูกรวบขึ้น แต่ปล่อยชายลงมาเคลียดข้างแก้มเล็กน้อย แล้วประดับด้วยทับทิมสีชมพูคล้ายกับกำลังส่องแสงเรืองรองดวงหน้าถูกแต่งแต้มด้วยสีชมพูระเรื่อ ทำให้ผิวขาวนวลเนียนยิ่งสะอาดตา และเป็นที่ต้องใจของใครก็ตามที่พบเห็น

แต่จุดเด่นที่เป็นที่จับตามองที่สุดก็คือ ใบหน้านวลสวยที่แต้มแต้มด้วยเครื่องสำอางที่สกัดจากดอกไม้ชมพูอ่อน เน้นริมฝีปากให้ดูน่าสัมผัสด้วยการทาผงดินสีแดงเพื่อให้ริมฝีปากกลายเป็นสีแดงระเรื่อ ใช้สารจากต้นเฮนนานาหาฝ่ามือและตามลำตัว เพื่อให้เป็นสีชมพูอ่อนๆ แลดูเยาว์วัย

"งามเหลือเกินเจ้าคะ ท่านหญิง"

บรรดานางกำนัลต่างเอ่ยชมเป็นเสียงเดียวกัน

"มันจะไม่มากไปหน่อยหรือ ข้างนอกร้อนจะตายใส่เสื้อคลุมไม่ได้หรือคะ"

"คลุมแล้วไม่งามสิเจ้าคะท่านหญิง อย่างนี้งามแล้วเจ้าคะ"

โซลามองหญิงสาวอย่างประเมิน ถ้าขัดใจท่านหญิงตอนหนึ่งคงไม่ใช้ความคิดที่ตื้นๆ จึงหันไปกระซิบกับนางกำนัล แล้วไม่นานนางกำนัลคนสนิทก็กลับมาพร้อมกับผ้าแพรสีชมพูผืนบาง

"ปล่อยให้คนอื่นรอนานไม่ดีนะเจ้าคะ ท่านหญิง"

'ก็ยังดีกว่าไม่มีล่ะนะ'

อลินซารับผ้าแพรผืนนั้นมาถือไว้ แล้วเอามาพาดไว้ที่ไหล่เปลือยเปล่านั้นก่อนจะก้าวตามนางกำนัลกลุ่มใหญ่ออกไป

หญิงสาวเยื้องกรายออกจากห้องอย่างสง่างามไปตามลานกว้าง สายลมอ่อนๆ ผสมกลิ่นของเปลวแดดจางๆ ส่งกลิ่นมาแต่ไกลสายลมยามสายพัดมาเป็นระยะ จนเธอต้องกระซิบผ้าคลุมไหล่ให้แน่นขึ้น เพื่อไม่ให้ผ้าคลุมไหล่ปลิวไหวไปตามแรงลม

ระหว่างที่เดินไปตามทางอลินซาหลบถอนหายใจหลายครั้ง เพื่อไล่ความรู้สึกหวั่นไหวที่มีให้บบาง เพียงครู่เดียว เธอก็เดินมาถึงขบวนรถม้าที่จัดไว้สำหรับการเดินทาง

“อิลลินลูกรัก เจ้าคงงามเหลือเกิน” ท่านคานูบิสเอ่ยบอกพลางใช้มือลูบหัวหญิงสาวเบาๆ

“ลาก่อนนะคะท่านพ่อ ถนอมตัวด้วย” คำพูดของหญิงสาวเต็มไปด้วยรอยอาลัยลึกซึ้ง

“ดูแลตัวเองให้ดีนะลูกรัก พ่อขอขบใจอีกครั้งที่เจ้าทำทุกอย่างเพื่อคนของเรา”

อิลินซาก็ลงทำความเคารพผู้เป็นบิดา ดวงตาของหญิงสาวฉายแววเศร้าสร้อยออกมาให้บิดาเห็นแวบหนึ่ง ก่อนจะกลบความเศร้านั้นด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน แล้วก้าวขึ้นไปบนรถม้าที่ถูกตกแต่งอย่างวิจิตร แล้วหันมาโบกมืออำลาผู้เป็นบิดาอีกครั้งอย่างอาลัย

คนเป็นพ่อลอบถอนหายใจยาว เมื่อลูกสาวอันเป็นที่รักของเขาต้องจากไปไกล แค่คิดความกังวลก็ฉวยชัด แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มและสายตาอันแน่วแน่ของเธอที่ส่งมาให้แทนคำพูดว่า ‘ไม่เป็นไร’ เขาจึงยิ้มตอบและพยายามสะกดอารมณ์ให้มันคงดังเดิม

ขบวนรถม้าของท่านหญิงอิลินซาบุตรีของท่านเจ้าเมืองได้รับความสนใจจากผู้คนเป็นจำนวนมาก สองข้างทางรายล้อมด้วยประชาชนชาวเบดูอินที่ต่างส่งเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญ อิลินซาเปิดม่านโปร่งสีขาวนวลออกซำๆ เพื่อมองออกไปด้านนอก พลาตงส่งยิ้มอ่อนหวานให้กับบรรดาประชาชนที่รอเฝ้าชมความงดงามของเธอ

เมื่อเวลาเคลื่อนผ่านไปพักหนึ่ง ภาพตีกรรมบ้านช่องก็ค่อยๆ เลือนหายกลายเป็นทะเลทรายร้อนอบอ้าวที่มีลมร้อนพัดมาเป็นระลอก แสงแดดแผดจ้ารุนแรงทั้งที่ยังไม่ถึงเวลาเที่ยงของวัน แต่ยังคงว่าโชคที่อยู่บังที่ขบวนรถม้าเลือกเดินทางเลียบไปตามชายฝั่งของลำน้ำไนล์ ละอองของน้ำยามลมพัดมาจึงทำให้คนทั้งขบวนสดชื่นขึ้นมาได้บ้าง

อิลินซาหลับตาตั้งใจจะพักสายตาสักครู่ แต่สุดท้ายก็หลับสนิทไปจริงๆ ทว่าขบวนรถม้าก็ยังไม่ได้หยุดพัก เพราะต้องการไปถึงจุดหมายให้ตรงตามเวลาที่นัดหมายไว้

หลังจากนั้นไม่นานขบวนรถม้าก็หยุดชะงัก เมื่อมาถึงจุดหมายปลายทาง เจ้าของขบวนลืมหูลืมตาขึ้นช้าๆ เนื่องจากรถม้าที่เธอนั่งไม่มีการเคลื่อนไปข้างหน้า พร้อมกับนั้นนางกำนัลนางหนึ่งก็เดินตรงมาเชิญเธอเบาๆ อลินชาเปิดม่านออกด้านหนึ่ง

เห็นบรรดากองทหารที่เข้าใจเอาเองว่า น่าจะเป็นองครักษ์แห่งองค์ฟ้าโรหิมา ยืนรอคอยอยู่ก่อนแล้ว จึงก้าวลงจากรถม้าและเดินเข้าไปกลางหมู่องครักษ์นั้น

ทุกคนค้อมตัวเคารพอย่างนอบน้อม จากนั้นก็มีชายหนุ่มผู้หนึ่งก้าวเดินออกมาด้านหน้า

"ยินดีต้อนรับท่านหญิงอลินชาสู่เขตแดนอีลิปต์ กระหม่อมเคเซฟ หัวหน้าราชองครักษ์ได้รับพระราชโองการให้มารออารักขาท่านหญิงไปยังพระราชวัง เชิญขึ้นเรือด้านนี้เถอะพระเจ้าค่ะ"

"ขอบคุณท่านมากคะท่านเคเซฟ ฉันขอเวลาซักครู่" อลินชาเอ่ยบอกเพียงเท่า นั้น แล้วหันกลับมายังขบวนรถม้าของเธอ

"พวกเจ้าทุกคนไม่ต้องตามฉันไปอีลิปต์ กลับไปเสียเถอะ"

"ไม่ได้นะพระเจ้าค่ะท่านหญิง นี่เป็นคำสั่งของท่านเจ้าเมือง" หัวหน้านายทหารที่เป็นฝ่ายติดตามท่านหญิงผู้สูงศักดิ์มาเอ่ยบอก

"ฉันตัดสินใจแล้ว กลับไปซะ นี่คือคำสั่ง!" อลินชาออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจราวนางพญา ทุกคนในขบวนรถม้าจึงได้แต่นั่งเงิบและปล่อยให้เธอเดินจากไป เพราะรู้ว่าถ้าหากใครกล้าขัดคำสั่งขึ้นมาต้องเกิดเรื่องยุ่งๆ แน่نون

"ไปกันเถอะคะ ฉันพร้อมแล้ว" ร่างบางหันไปกล่าวกับชายหนุ่มที่ยืนรออยู่ที่ท่าเรือ

"ลงเรือด้านนี้เลยพระเจ้าค่ะ"

เคเซฟก้าวลงลำเรือเป็นคนแรก แล้วจึงยื่นมือให้อลินชาใช้เป็นหลักยึดหญิงสาวส่งมือเรียบางไปให้พร้อมกับก้าวลงไปยังลำเรือ หญิงสาวส่งยิ้มบางให้เพื่อเป็นการขอบคุณ แล้วเดินนำไปยังพุก่อกุ่มที่ถูกจัดไว้ด้านหนึ่งของตัวเรือแล้วทรุดตัวลงบนนั้น

'ยามแยมยืมมั่งดงามราวเทพธิดา หากยามใดที่มีบัญชา ก็ทรงอำนาจเหลือ

แสน นี่คงเป็นคุณสมบัติของขัตติยวาริด้วยกระมัง'

เคเซฟคิดในใจ พลังลอบมองหญิงสาวที่จ้องมองไปยังพื้นน้ำกว้างไกลอย่าง ลึกลับ ความรู้สึกประหลาดบางอย่างเหมือนจะก่อตัวขึ้นจากรอยยิ้มอันอ่อนหวาน เมื่อครู่ หากแต่เขาก็พยายามจะไม่สนใจต่อความรู้สึกนั้น ด้วยเข้าใจว่ามันเป็นความรู้สึกชั่ววูบ ที่อาจเกิดขึ้นได้กับผู้ชายทุกคน เมื่อเจอผู้หญิงที่ถูกตาและต้องใจ

ภาพของขบวนรถม้าที่อลินซาเดินทางมาลับตาไปไกลแล้ว สองข้างทางมี เพียงต้นปาล์มที่กำลึงไหวเอนราวกับว่ากำลังร่ายรำ โดยมีลำน้ำไนล์เป็นเวทีการแสดง หญิงสาวมองไปเบื้องหน้าอย่างใจลอยโดยที่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

"ท่านหญิงจะรับน้ำไปดื่มหน่อยมัยพระเจ้าค่ะ" เคเซฟถามอย่างห่วงใย เมื่อเวลาเคลื่อนผ่านไปนานนับชั่วโมง เขาก็ยังเห็นท่านหญิงคนงามนั่งอยู่ตรงที่เดิม โดยไม่มีที่ท่าว่าจะยอมขยับไปไหน

"ไม่ต้องค่ะ ขอบคุณมาก" อลินซาหันไปมอบยิ้มบางๆ ให้คนถาม "อีกนาน มัยจะกว่าจะถึงอียิปต์"

"ถ้าลมพัดแรงอย่างนี้ตลอดก็คงไม่นานพระเจ้าค่ะ เราอาจจะถึงที่พระราชวัง หลวงภายในคืนนี้" เคเซฟเอ่ยตอบพลังเดินไปทรุดตัวลงไม่ห่างจากจุดที่อลินซานั่ง อยู่มากนัก

"ท่านหญิงควรพักผ่อนเอาแรงไว้ดีกว่า พอไปถึงอาจมีเรื่องให้ต้องทำอีกมาก พระเจ้าค่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ" อลินซาเอ่ยบอกพลังหันไปทางเคเซฟ ชายหนุ่มจึงรีบหัน ไปทางอื่น เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขากำลังจ้องมอง

'นางช่างงดงามเหลือเกิน ทั้งรอยยิ้มและดวงหน้างดงามที่เหมาะสม หากใครได้เห็นก็ต้องหลงใหลในความงามนี้ แต่ฝ่ายบาบจะทรงคิดเช่นนั้นหรือเปล่านั้น' เคเซฟนึกในใจ พลังนึกหวังว่าองค์ฟาโรห์ของเขาจะโปรดท่านหญิงคนงามหรือไม่

สุริยันคล้อยต่ำลงแล้ว ท้องฟ้าที่เคยสว่างด้วยแสงแห่งวันใหม่ดับลง กลายเป็นผืนฟ้าสีดำกว้างใหญ่ที่ถูกประดับประดาด้วยดวงดารา และจันทร์ทรงงามราวกับ

สัญญารักในรอยทราย

อัญมณีแห่งธรรมชาติ อลินซาอดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าในคำคืนอันแสนงดงามนั้น เธอหันไปทางเบื้องหลังเมื่อมีผ้าห่มอุ่นมาปกคลุมไหล่แล้วชาวเนียนที่มีเพียงผ้าแพรผืนบางคลุมไว้

“คลุมไว้ดีกว่าพระเจ้าค่ะ เดี่ยวจะไม่สบาย” เคเซฟเอ่ยเสียงต่ำพลางถอยห่างออกไปจากร่างบาง

“มานั่งด้วยกันสิคะ วันนี้ท้องฟ้าสวยมากเลย” อลินซาชักชวน พลางกระชับผ้าห่มที่คลุมไหล่ให้แน่นขึ้น เพื่อบรรเทาความหนาวจากลมหนาวยามค่ำคืน ฝ่ายเคเซฟก็ลอบมองร่างบางใต้ผ้าห่มผืนหนาที่จ้องมองดวงดาวอย่างไม่ละสายตา ด้วยความคิดที่ว่า...ยังได้พิศขีดใกล้เท่าใด ดวงหน้างามก็วิจิตรราวถูกรังสรรค์ขึ้นมาจากจิตรกรชั้นเอก

“ขอบพระทัย พระเจ้าค่ะ” เคเซฟรับคำเชิญทรุดลงนั่งเคียงข้างเงยหน้ามองผืนฟ้ายามราตรีไปด้วยกัน

ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว สายลมหนาวจึงยิ่งพัดแรงขึ้น จนทำให้ใบเรือพัดไหวยามต้องลมระลอกแล้วระลอกเล่า พออลินซาฝั่งตัวเองอยู่ภายใต้ผ้าห่มหนาอุ่นตามที่เคเซฟแนะนำ ความง่วงงุนก็เริ่มก่อตัวขึ้น และในที่สุดเธอก็เข้าสู่ห้วงนิทรา ร่างบางโอนเอนไปมา จนไปชนลงบนหัวไหล่ของคนข้างกายต่างหมอน ทำให้อีกฝ่ายที่นั่งเคียงกันนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ทว่าสุดท้ายชายหนุ่มก็ลอบคลายยิ้มบางในความมืด แต่เสียงจากกันบึ้งแห่งหัวใจกลับประกาศก้องให้เขาระลึกไว้เสมอว่า เธอคือ ‘ว่าที่พระสนม’ แห่งเจ้าเหนือชีวิต

อลินซารู้สึกตัวตื่นขึ้นเพราะลมหนาวที่ปะทะผิวขาวนวล ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเบิกขึ้นมองหาผ้าห่มที่คลุมไหล่แล้วเนียนที่ตอนนั้นลงไปกองอยู่ที่พื้น ในขณะที่เดียวกัน ราชองครักษ์หนุ่มก็รีบถอยห่างออกไปเมื่อหญิงสาวหันมอง พลางบีบนิ้วตบหัวไหล่เพื่อไล่ความเมื่อยล้า ที่ให้หญิงสาวใช้แขนเขาต่างหมอนอยู่ก่อนคืน

‘ตายแล้วอลิน เจ้าไม่ระวังเสียเลย แล้วแบบนี้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกันเล่า’

“ขอโทษนะคะ ไหลเจ็บมากมัย ท่านน่าจะปลุกกันบ้างก็ยั้งดี” อลินชาถามอย่างรู้สึกผิด หากแต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าและยิ้มให้ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรพระเจ้าค่ะ อีกไม่นานเราก็จะเข้าเขตพระราชฐานแล้ว”

“ตรงไหนหรือคะ ท่านเคเซฟ”

“ตรงที่เห็นอยู่ไกลๆ นั่นแหละพระเจ้าค่ะ”

นิ้วมือแกร่งสีทองแดงชี้ชวนให้ดูพระราชวังหลวงที่ตั้งตระหง่าน และถูกคั่นกลางด้วยลำน้ำไนล์ อลินชามองตามอย่างตื่นตะัน พลงย่นตัวเองให้ลุกขึ้นยืน ซึ่งขณะนั้นเรือก็ล่องเข้าไปในซุ้มเสาหินอ่อนอย่างช้าๆ จนพระราชฐานชั้นในปรากฏแก่สายตาคนทั้งคู่

แสงคบไฟวูบวาบสองข้างทางส่องสะท้อนกับตำหนักที่อยู่รายล้อม เหนือสุดแห่งเขตพระราชฐานนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครเป็นผู้ครอบครอง เพราะมันโดดเด่นไปด้วยความงามดงามและยิ่งใหญ่ แม้ในยามค่ำคืนความสวยงามของตำหนักหลังที่ใหญ่ที่สุดในหมู่ตำหนักเล็กๆ ที่อยู่รายล้อมก็ไม่ลดน้อยลงเลยสักนิด

แสงจากคบไฟลูปได้ตัวตำหนักจนกลายเป็นสีส้มอ่อนชวนมอง เมื่อเรือเทียบท่าเรียบร้อยแล้ว นางกำนัลกลุ่มหนึ่งก็เดินตรงเข้ามาค้อมต่ำเพื่อทำความเคารพ อลินชาก็มตบเล็กน้อยพลงคล้ายยิ้มกระจ่าง

นางกำนัลที่สูงวัยที่สุดในกลุ่มนั้นก้าวออกมาเบื้องหน้าแล้วส่งยิ้มอ่อนโยนเพื่อเป็นการต้อนรับแขกคนสำคัญ

“ยินดีต้อนรับท่านหญิงอลินชาสู่พระราชฐานชั้นใน แห่งพระราชวังอีิปต์เพคะ”

“ขอบใจจะ” หญิงสาวรับคำด้วยรอยยิ้มชนิดๆ ก่อนจะมองไปรอบๆ ตัวอย่างเจียบๆ “อีิปต์...ในที่สุดฉันทก็มาถึงจนได้สินะ”